

Ogled Ljubljane in gradu

V četrtek, 24. septembra 2015, smo se s šolo odpravili na Ljubljanski grad. Avtobus nas je pripeljal do vznožja vzpetine, kjer stoji grad. Pred vhodom nas je pričakala vodička. Razložila nam je, kako je takrat potekalo življenje na gradu. Takratni lastnik gradu je bil cesar Friderik. Prihajal je iz pomembne plemiške družine. Ko je cesar Friderik dobil grad v svojo last, je tam stal prejšnji grad. Ta je bil veliko manjši. Friderik je ugotovil, da ta grad ne bo vzdržal napadov Turkov, zato je dal grad podreti in zgraditi tega, ki stoji še danes. Na Ljubljanskem gradu zdaj poteka obnova, ki se je začela že v 16. desetletju prejšnjega stoletja in je že skoraj gotova. Vodička nas je peljala v enega od petih stolpov, ki stojijo na gradu. Vstopili smo in se razgledali. Najprej sem opazil, da je znotraj stolpa nad tlemi balkon. V stolpu pa ni bilo nobenih stopnic ali vrat. Vodička nam je rekla, da so v srednjem veku imeli dva vhoda v stolp. Pokazala nam je dve luknji v zidu, ki sta bili zaprti s steklom, da ne bi kdo padel, saj tam ni bilo tal. Včasih so tam imeli dvizni most, ki je bil speljan na umetni hrib, vmes pa je zijalo ogromno brezno. Ena od tistih dveh lukenj je bila za kočije in konje, druga manjša pa za ljudi. Vrat za balkon pa v stolpu ni bilo, ker če bi sovražnik prišel v stolp, bi samo zaprli vrata na dvorišče, bi bil ujet. Nazaj ven pa ne bi mogel iti, saj bi ga na dviznem mostu takoj ustrelili. Stolp pa je bil opremljen s strelnimi linami. Po končanem ogledu stolpa smo odšli v kapelo sv. Jurija, ki naj bi premagal zmaja. Legenda o zmaju pravi, da naj bi prebivalci takratne Ljubljane vsak dan nosili meso za hrano. Mesa pa je hitro zmanjkalo. Zmaj je rekel, da potem vsak dan hoče pojesti eno deklico. Jurij pa tega ni hotel dopustiti. Vzel je sulico in konja in zmaja ujel. Tik preden bi ga s sulico zabodel v žrelo, si je premislil in dal zmaju še eno priložnost, da se opraviči meščanom. Zmaj se je zamislil. Skopal je luknjo in se vanjo zakopal in prav na tem mestu naj bi stala kapela sv. Jurija. Nato smo odšli v nek podstrešni prostor, kjer smo si ogledali film. Govoril je od mostiščarjev, Keltov do Slovanov. Za kaj se je grad uporabljal in tako dalje. Odšli smo še na razgledni stolp, iz katerega se, če je jasno, vidi tri četrtine Slovenije. Iz gradu pa smo odšli pred Ljubljanski muzej, kjer nas je že čakala vodička. Ogledali smo si Stari trg. Pred Križankami nam je povedala, da se tako imenujejo zaradi vitezov križnikov, ki so včasih živeli tu. Odšli smo do Ljubljanice, kjer so včasih potekala trgovanja, praznovanja in razna tekmovanja. Ob bregu reke pa so bile grablje, ki so zaustavljala naplavine. Delavci, ki so takrat delali že od pete ure zjutraj so bili fakini. Takrat so bile hiše tesno skupaj in so med hišami nastale zelo ozke ulice, kamor so ljudje metali odpadke. Strehe so bile iz slame, zato so se ljudje bali požarov. Nočni čuvaj je celo gledal, če se je kje kaj vnelo. Če je prišlo do požara, so vsi morali pomagati gasiti. Če nisi prišel, so ti roke zvezali na hrbet in vmes dali goreče poleno. Za podtikanje požara pa so te zažgali na grmadi. Goljufive peke pa so kaznovali tako, da so pred pekarno postavili sramotilno klop tako, da so te ljudje lahko ozmerjali. Za večjo goljufijo so te pod Mesarskim mostom potapljali v Ljubljanico, ki je bila polna drobovine, saj je na mostu potekalo mesarstvo, ki so ga kasneje prestavili dlje in je tam nastal Čevljarski most. Takrat je bila Ljubljanica veliko širša in plitvejša, zato ni bilo toka. Za nenehno goljufanje pa si prišel do rablja. Takrat je bil rabelj zelo nečasten poklic, saj je prišel v stik s krvjo. Sekanje rok, jezikov ali puljenje nohtov in manjše kazni so se opravljale v mestu, obglavljanje, zažigi na grmadah in obešanja pa so potekala zunaj mesta. Na sejmih pa je bila postavljena roka pravice, ki je meščane opozarjala na kazni.